

[Kaj Poulsen]

Jeg er lidt betænkelig for folkestyrets ansigt udadtil, når jeg læser et spørgsmål op, som er stillet i udvalget, og som viser, hvor lidt man egentlig har sat sig ind i sagerne. Hvorfor er ejerskab af en større aktiepost, der kan ligge hos én, der er 100 pct. invalid, åndssvag og bundet til sin seng, til hinder for, at denne er ledig i efterlønsterminologien osv.? Hvis man har læst og sat sig en lille smule ind i efterlønnsordningen, så ville man ikke kunne stille sådanne spørgsmål. De virker på mig så ubegavede, at det er helt forfærdeligt.

Må jeg så godt sige til hr. Jørgen Jensen og til hr. Kurt Hansen, som sammen med hr. Glistrup jo har gjort fælles sag ved dette lovforslag endnu en gang, at når man i debatten taler om frivillighedsprincippet og om, at folk vil blive presset ud af arbejdsmarkedet, hvad er det så, man i realiteten gør? Ja, så giver man udtryk for en dyb mistillid til de tusinder af faglige tillidsmænd, der er rundt omkring på Danmarks arbejdspladser. Hvilken faglig tillidsmand vil finde sig i, at hans kollegaer på denne måde bliver presset ud af arbejdsmarkedet, og hvilket forbund vil finde sig i så usaglige afskedigelser, som man her giver udtryk for?

Jeg synes, at man har søgt for at finde nogle undskyldninger for ikke at kunne stemme for dette forslag. Jeg synes, at undskyldningerne er dårlige, og det dømmer kommunisterne og VSerne.

Glistrup (FP):

Arbejdsministeren burde anmeldes til forbrugerombudsmanden. Her kommer han og påstår fra denne talerstol, at nu vil han påvise punkt for punkt, at hvad jeg sagde i første omgang var forkert, og jeg sad her og glædede mig sådan til at blive klogere, men så fusede det hele ud. Bortset fra at arbejdsministeren undervejs fik sagt nogle urigtigheder om fremskridtspartiets forslag på helt andre punkter, så står hvert ord, jeg nåede at få sagt i første omgang, uantastet og korrekt. Der var ikke én eneste holdbar tilbagevisning af noget i det, arbejdsministeren sagde.

Derimod har arbejdsministeren formelt – men kun formelt – ret, når han og hans hr. Holm fortæller os, at dette forslag startede med at blive behandlet i foråret. Ja, det er rigtigt, at den 26. april i år omdelte man den

ne såkaldte sagkyndige embedsmandsbetænkning og meddelte, at det var grundlaget for dette efterlønsforslag. Men præcis den samme dag, den 26. april, meddelte arbejdsministeren reelt fra folketingets talerstol – det står i Folketingstidende 1977–78, sp. 9208 – at det var ikke noget, vi skulle tage højtideligt, det var noget, som ikke skulle gennemføres på denne side af sommerferien. Anderledes kan man ikke læse det, der står på det sted. Derfor var det ganske naturligt, at vi i folketingets slutspurt de sidste 5–6 uger i foråret befattede os med andre ting, som man ønskede gennemført.

Sagen lå totalt død, fra den var kommet frem, den var delt om den 26. april, og et halvt års tid frem til den 18. oktober. Først den 18. oktober i år kommer der overhovedet gang og liv i denne sag. Så gik det ganske vist meget stærkt, idet samme dag, den 18. oktober, hvor vi havde forslaget til første behandling, indkalder arbejdsmarkedsudvalgets formand til møde i arbejdsmarkedsudvalget og siger, at nu ønsker han, at man skal lukke for spørgsmål med det samme, til trods for at der er tale om en helt ny ordning. Vi fik gennem lange kampe gennemført, at vi dog måtte få lov at få 5 dage til at stille spørgsmål i, men der blev brugt den nye magt, som man har i udvalget, til at lave afstemninger med sit flertal, og med en sådan nyordning skulle spørgsmål altså være jaget igennem inden 5 dage.

Så viste det sig, at de spørgsmål, som blev stillet inden for de 5 dage, førte til nogle svar fra arbejdsministeren, som for de flestes vedkommende var tomme og indholdsløse, og derfor måtte der spørges igen. De steder, hvor arbejdsministeren svarede noget, afslørede han, at der var uvidenhed i arbejdsministeriet om, hvad dette drejede sig om, at der var tale om nogle huller i lovteksten af et enormt omfang, og derfor fik vi yderligere 4 dage til at formulere spørgsmål i.

Sådan er dette blevet sjusket igennem i arbejdsmarkedsudvalget, og det kan ikke nytte noget, at der er nogen, der kommer og siger: men vi synes skam, der har været en ganske udmærket behandling. Det er gået med militærisk prøjserdisciplin, hvor der ikke har været adgang til nogen som helst fordybelse i nogen spørgsmål, endsige til at drøfte det igennem. Hver gang man bare har nærmet sig en drøftelse, har det jo vist sig, at